

Zatímco všichni ostatní začnou jednat, já stojím na místě a jen se třesu. Měla jsem za to, že jsou vzácní. Z nějakého důvodu jsem si myslela, že jich už víc neuvidím. Že v blízkosti mýtonošů na žádného nenarazím. Přišla jsem sem jen proto, abych získala informace. Myslela jsem, že nás čeká jen nějaký rituál. Zasvěcení do spolku. Přínejhorším ponížování nováčků, ne tohle...

Davis bleskovou rychlostí rozdává rozkazy a ve skupině jako by vybuchla bomba. „Povolání dědicové a panoši dopředu! Zbytek do formace za nimi. Pážata se vrátí do lóže!“ Všechno, co dřív nehybně stálo, exploduje a každý míří ve změti těl svým směrem. Vojáci se staví do bojových postavení.

Následující momenty vnímám, jako by plynuly zpomalene.

Mýtonoši bez váhání odhodí hábity a s nacvičenou vojenskou precizností se seřadí do dvou obranných řad. Pět jich stojí vzadu a z podpažních postrojů, pouzder a ukrytých popruhů vytahují zbraně: dýky, skládací bojové hole a meče. Sarah a Tor mají totožné luky. Vpředu zaujmou pozice jenom tři z nich. Neozbrojení. Ten kluk s přívětivým obličejem, který ve foyer Nickovi zasalutoval, Fitz a nějaký vysoký zrzek. Přimhouřím oči ve snaze rozpoznat jeho tvář, protože se mi zdá povědomý. Když pootočí hlavu, uvědomím si, že ho znám. Je to Evan Cooper, Charlottin kluk.

Primitivní část mého mozku žadoní, abych se co nejrychleji vrátila zpátky dovnitř s ostatními, ale já nedokážu odtrhnout oči od těch tří mýtonošů, kteří se statečně postavili čelem k temnotě a podél těl mají připravené jen holé ruce. Co je to napadlo? Kde mají zbraně?

Náhle se ozve hlasité zasyčení a každému z těch tří kluků se v dlaních rozhoří mágoheň. Za doprovodu rozvířeného kouře se jim plameny plazí k ramenům jako měňaví hadi. Během vteřiny éter pokrývající jejich těla ztuhne a vzniknou z něj zbraně. Fitz a Evans mají v rukách navlas stejné lesknoucí se meče. Chlapec s přívětivou tváří drží dvě zářící dýky dlouhé jako moje předloktí. Jejich těla však stále olizují plameny mágoheň. Bez dechu sleduju, jak zahalují jejich ramena i nohy a proměňují se v blyštivé pláty stříbra. Éter se jim plazí po krku a spadá na hrud' a pak se mění v kroužkové brnění. Kouř pohlcující jejich ruce ztverdne a najednou se jim na nich objeví děsivě vyhlížející rukavice.

Brnění. Brnění z éteru.

Další zavytí, tentokrát z druhé strany. Ztuhne mi krev v žilách. To jsou tady ti pekelní psi *dva*?

„Rozdělte formaci!“ zařve Davis. Kluk s dýkami se bleskově rozběhne na druhou stranu kaple a volá na tři ostatní mýtonoše, ať ho následují.

„Bree!“ Před očima se mi zjeví Nick a zakryje mi výhled na obrněnce. „Co tady ještě děláš? Vrať se dovnitř! *Okamžitě!*“ Otočím se směrem k chodníčku vedoucímu z mýtiny, jenže ostatní pážata už dávno zmizela v lese. Měla jsem jít za nimi. Nemám nejmenší tušení, kudy se vrátit zpátky. Kudy se rozběhnout pryč odsud. Nickovi to ve stejnou chvíli dojde taky a ukáže mečem za mě. „Tudy. Utíkej. A nezastavuj.“

Plnou rychlostí vyrazím mezi stromy. V žilách mi koluje adrenalin. Skoro nic nevidím, ale řítím se dál vpřed. Prorážím si cestu křovím. Paže i obličej mi poškrábou trny. Zaškobrtnu.

Za mnou se nese ozvěna boje mýtonošů s pekelnými psy.